

Arrest

nr. 123 320 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. CHALLOUK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leone staatsburger te zijn van Mende afkomst. U werd geboren op 25 december 1974 te Kenema stad. U beschikt over een universitair diploma. In april 2005 bent u traditioneel gehuwd met (M.R.) waarmee u drie kinderen heeft.

Uw problemen begonnen wanneer uw man stierf op 27 april 2012. De familie van uw man wilde dat u binnen de familie zou trouwen zodat de bezittingen van uw man binnen de familie zouden blijven. U werd vervolgens in juli 2012 beschoten door een 'witchgun'. U ging daarom naar Lungi om er door een traditionele genezer te worden verzorgd. U bracht uw kinderen naar een vriendin, (A.) die voor hen zou zorgen toen u in Lungi was.

In Lungi besloot u dat u niets meer met de bezittingen van uw man te maken wilde hebben en stuurde daarom de documenten van het huis naar zijn familie.

U vreest dat de familie van uw overleden man u nog steeds zoekt omdat ze zouden vermoeden dat uw man geld heeft nagelaten op zijn bankrekening.

In Lungi leerde u (Y.K.) kennen. Ze hielp u om uit Sierra Leone te vluchten en nam samen met u het vliegtuig op 11 september 2012. Jullie arriveerden de volgende dag in België. (Y.) dwong u om in de prostitutie te gaan. U wilde dit niet en zag de kans om na een week te vluchten. U vroeg vervolgens op 19 september 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u de familie van uw man en meer bepaald zijn broer (M.K.) vreest omdat u niet met hem wilde trouwen. Tevens vreest u (Y.K.) omdat u, nadat ze uw vlucht uit Sierra Leone heeft geregeld en u naar België heeft gebracht, niet voor haar wilde werken als prostituee.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat de familie van uw overleden man en meer bepaald (M.K.) **met u wilde trouwen om de bezittingen binnen de familie te houden.** (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 20 en p 23)

Wanneer de protection officer u vraagt welke bezittingen uw man heeft, legt u uit dat u alleen aanspraak zou kunnen maken op het huis in Sugarland. (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 26)

U verklaart dat, nadat u werd beschoten door de witchgun, u de papieren van het huis aan de familie van uw overleden man had opgestuurd en dat u niets meer wilde te maken hebben met de eigendommen van uw man. (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 27) Wanneer de protection officer u vervolgens vraagt waarom u, nadat u de documenten had gegeven aan de familie nog steeds bang voor hen was, zegt u dat ze nog steeds een reden hebben om u lastig te vallen. Wanneer de protection officer u vervolgens vraagt welke reden ze dan hebben, verklaart u dat uw man geld op zijn rekening had staan. (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 27) Het is uiterst vreemd dat u pas verklaringen aflegt over het geld, de enige overblijvende reden waarom de familie van uw overleden man met u zou willen trouwen, wanneer blijkt dat u geen ander probleem meer heeft. Indien het probleem daadwerkelijk te maken heeft met geldzaken is het niet aannemelijk dat u dit niet verklaarde op het moment dat de protection officer u vroeg welke bezittingen uw man allemaal had. (cfr. Supra) **Bovendien zijn uw verklaringen over de bankrekening, die nadat u de documenten voor het huis zou hebben teruggegeven de enige reden zou zijn waarom (K.) met u zou willen trouwen (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 28), niet coherent.**

Wanneer de protection officer u, tijdens het eerste gehoor vraagt waarom u ook het geld niet aan de familie heeft geven, zoals u had gedaan met het huis, zegt u 'Als ik met hen naar de bank zou gaan, hoe zou ik kunnen weggaan?'. Wanneer de protection officer u vraagt of u het geld dan heeft gebruikt om uit Sierra Leone te vluchten, zegt u verrassend genoeg dat het geld nog steeds op de rekening staat. Vervolgens confronteert de protection officer u met het feit dat het geld dus geen invloed had op uw vertrek uit Sierra Leone waarna u zegt dat u de vraag niet begrijpt. (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 29) Vervolgens vraagt de protection officer waarom u niet naar de bank met de familie van uw overleden man bent gegaan om hen het geld te geven als u zo bang bent voor uw leven dat u hierom uw land en uw kinderen heeft achtergelaten. U zegt hierop dat ze dan het geld zouden hebben. Wanneer de protection officer u vraagt wat het verschil zou zijn met de huidige situatie; dat u momenteel ook niet kan beschikken over het geld, verklaart u 'dat het geld niet slecht wordt op de bank' en dat het 'savings' zijn. (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 29-30) U past uw verklaringen over het geld aan naargelang de vraagstelling van de protection officer en bovendien is het niet coherent met het feit dat u er wel voor koos om het huis aan uw schoonfamilie te geven terwijl u niet wil dat het geld in hun handen komt.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens de beide gehoren niet coherent zijn. Zo zegt u tijdens uw eerste gehoor dat het geld nog steeds op de bankrekening staat (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 29) wat impliceert dat u weet dat uw man een bankrekening heeft. Tijdens uw tweede gehoor bent u echter genuanceerder daar u verklaarde 'Ik wist het niet (nvdr dat man een bankrekening had), maar als ik daar zou zijn, zou ik naar de centrale bank gaan om het uit te zoeken. Maar door mijn zwakke gezondheid kon ik het niet doen.' (zie gehoor CGVS dd 2/01/2014, p 13) **Beide verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verhaal danig dat het niet aannemelijk is dat u plots niet veel weet over de bankrekening.**

Bovendien kan u op geen enkele manier aantonen dat uw schoonfamilie u effectief zoekt en legt u ook hier tegenstrijdige verklaringen over af tijdens beide gehoren.

Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat u sinds u werd beschoten door de witchgun geen contact meer heeft gehad met de familie van uw overleden man. (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 27)

U verklaart aanvankelijk dat u uw telefoon had afgezet toen u in Lungi verbleef waarna u vervolgens uw verklaring aanpast door te zeggen dat u uw telefoon had veranderd (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 29), maar dat u hen dus niet had gehoord. (zie supra) U verklaart echter tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS dat de familie van uw man u heeft bedreigd toen u in Lungi was en dat u een telefonische conversatie had met hen. (zie gehoor CGVS, dd 2/01/2014, p 13) **Het ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nogmaals volledig daar u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het eventueel contact dat u zou gehad hebben met uw schoonfamilie toen u in Lungi verbleef.**

Ten slotte kan over uw vermeende problemen met uw schoonfamilie nog worden benadrukt dat u enkel aanhaalt dat u beschoten werd met een witchgun, wat volledig op bijgeloof gestoeld is en elk objectief vaststelbaar element mist. Hierbuiten haalt u geen enkele (ernstige) vorm van vervolging of ernstige schade aan, wat opnieuw de ernst van uw vrees aantast.

Tot slot vreest u ook (Y.K.) omdat u van haar bent weggevlucht. U denkt dat ze u zou kunnen aangeven of dat ze u pijn kan doen. U verduidelijkt dat u niet vreest dat ze u in België fysiek kan raken maar eerder via Black Magic, wat opnieuw enkel op bijgeloof is gestoeld. (zie gehoor CGVS dd 2/01/2014, p 3) U bent sinds 19 september 2012 bij haar weggevlucht (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 22) en u geeft aan dat ze u tot op heden niet heeft gecontacteerd (zie gehoor CGVS dd 2/01/2014, p 5). U heeft geen weet of (Y.) nog in België is (zie gehoor CGVS 8/11/2013, p 23) en u noch uw familie hebben tot op heden problemen met haar ondervonden. (zie gehoor CGVS dd 2/01/2014, p 5) **Uw vrees voor (Y.) berust daarom uitsluitend op boude veronderstellingen die u niet hard kan maken.**

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legt een Sierra Leoonse identiteitskaart voor en twee studentenkaarten. (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 4) Deze documenten kunnen een indicatie geven van uw nationaliteit maar ondersteunen uw asielaanvraag op geen enkele manier. Dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs weerhouden worden, als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is. U legt tevens foto's voor van uw kinderen, uw moeder, uzelf op de universiteit (zie gehoor CGVS dd 8/11/2013, p 17-18) maar geeft aan dat deze op zich geen verband houden met uw asielaanvraag. Tot slot legt u ook een envelop voor waaruit blijkt dat u een operatie zal ondergaan op 23/01/2014 (zie gehoor CGVS dd 2/01/2014, p 5). Deze envelop toont echter op geen enkele manier een oorzakelijk verband aan tussen uw operatie en uw asielaanvraag.

U haalt tijdens uw gehoren meermaals aan gezondheidsproblemen te hebben. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen met het oog op een verblijf in België te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48 tot en met 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij geeft geen algemene uiteenzetting aangaande de bewijslast inzake asielaanvragen en stelt dat verweerder, bij een correcte invulling hiervan, had moeten besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofdte.

Waar haar een incoherentie wordt verweten in haar verklaringen over de bankrekening van haar man, betoogt verzoekster dat de vermeende tegenstrijdigheden in haar verklaringen zijn te wijten aan de transcriptie van haar verklaringen door verweerder in het gehoorverslag. Het is eigen aan een gehoor dat de geschreven weergave nooit de letterlijke weergaven van de gezegden van de asielzoeker bevat en dat dit steeds via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt. Een interpretatie zoals degene die verweerder toepast zou ertoe leiden dat een consistent asielrelaas onmogelijk is, rekening houdend met de onmogelijkheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) om letterlijk de, al dan niet vertaalde, verklaringen van een asielzoeker in een vreemde taal neer te schrijven. Dit zou de asielprocedure en de medewerkingsplicht uithollen gezien asielzoekers zo systematisch tegenstrijdige verklaringen kunnen worden verweten.

Verzoekster acht het logisch dat zij aanvankelijk enkel over de documenten van het huis van haar man sprak en slechts nadat zij nader werd ondervraagd melding maakte van de bankrekening. Het is logisch dat meer informatie aan het licht komt naarmate een verhoor vordert.

Verzoekster begrijpt de redenering niet dat het vreemd is dat zij niet met haar schoonfamilie naar de bank ging om het geld te geven. Zij wilde als langstlevende echtgenote gebruik maken van het geld. Geld is bovendien een mobiel goed, in tegenstelling tot een huis. Het is begrijpelijk dat zij het geld niet wilde afstaan aan haar schoonfamilie.

Verzoeker stelt dat zij initieel niet wist dat haar man geld op een bankrekening hield. Nadat hij overleed, kwamen veel zaken uit. Naar aanleiding van de discussie met haar schoonfamilie nam zij kennis van het gegeven dat haar man een bankrekening met geld had.

Verzoekster heeft angst voor het bijgeloof (*witchgun*). In Westerse maatschappijen hecht men hieraan geen geloof doch in Sierra Leone wordt zwarte magie ernstig genomen. Zij had angst voor haar leven en vluchtte. Zij had de keuze om te huwen met een lid van haar schoonfamilie of te sterven. Bij beide bleven de bezittingen van haar man in haar schoonfamilie.

Verzoekster betoogt omtrent de telefonische bedreigingen dat zij in Lungi eerst haar gsm afzette. Later zette zij deze terug aan en werd zij telefonisch bedreigd. Vervolgens veranderde zij haar telefoon. Dit is een coherente uitleg die door verweerder wellicht anders werd geïnterpreteerd.

Verzoekster stelt dat het door de wijze waarop verweerder inging op haar verklaringen voor haar onmogelijk was om geloofwaardige verklaringen af te leggen. Achter elke vergetelheid of vergissing werden slechte bedoelingen gezocht en men zocht bewust een stok om de hond te slaan.

Het is redelijk en aannemelijk dat verzoekster niet alleen een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van haar schoonfamilie doch tevens ten aanzien van Y.K., haar smokkelaar.

Verzoekster herhaalt dat verweerder doelbewust zocht naar een interpretatie om haar verklaringen tegenstrijdig te maken. Zij stelt dat een andere, coherente interpretatie mogelijk was. Verder had verweerder rekening moeten houden met het geheel van de afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal in plaats van elementen geïsoleerd te bekijken en de elementen die haar geloofwaardigheid ten goede komen te negeren. Het is onredelijk de geloofwaardigheid van het relaas te laten afhangen van enkele elementen in plaats van het gehele dossier. Verweerder heeft op onrechtmatige wijze en door een puristische interpretatie over *minor details* tegenstrijdigheden pogen te zoeken met als enige bedoeling om verzoeksters verhaal te ondergraven. Verweerder focust eenzijdig op verklaarbare tegenstrijdigheden en heeft geen aandacht voor de omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen over de kern van het relaas. Verder wordt niet gemotiveerd waarom geen aandacht wordt geschonken aan de vele cruciale details waarover verzoekster wel consistente en geloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoekster stelt dan ook in het algemeen geloofwaardig te zijn, te meer daar haar verklaringen worden bevestigd door algemeen bekende feiten. Zij heeft voldaan aan de bewijslast die op haar rust, die ruimte laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en die geen bewijs vereist dat iedere vorm van twijfel uitsluit.

De bestreden beslissing mist motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de beslissing te kunnen dragen en schendt de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht en de bijzondere motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Tevens woog de beslissing niet zorgvuldig alle elementen af, hield deze geen rekening met de

relevantie van de details en kende deze een te groot gewicht toe aan onbelangrijke details, zodat de zorgvuldigheids-, de redelijkheids- en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Verzoekster voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom aan haar ook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verweerder beperkt zich tot de conclusie dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zonder afdoende argumenten aan te dragen en zonder één woord te wijten aan de motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het louter verwijzen naar de motivering inzake de vluchtelingenstatus volstaat niet. Gezien niet op te maken valt hoe verweerder tot deze conclusie komt, heeft verzoekster geen inzicht in de weigeringsmotieven en kan zij niet opmaken hoe zij hier tegen eventueel nuttige rechtsmiddelen zou kunnen aanwenden. Bijgevolg is zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld. Verweerder was volgens artikel 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 wettelijk verplicht aan te tonen en te onderzoeken waarom zij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar haar land. Nochtans heeft zij aan de bewijslast voldaan en blijkt uit haar verklaringen en uit algemeen bekende feiten, *“onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen”*, dat zij zulk risico wel degelijk loopt. Verweerder schendt aldus duidelijk de genoemde wetsartikelen, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster concludeert dat zij de vluchtelingenstatus had moeten krijgen, minstens dat de subsidiaire beschermingsstatus had moeten worden toegekend.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidt als volgt: *“In de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt na artikel 39, een titel Ibis ingevoegd, met het volgende opschrift : “Titel Ibis. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*”. Hoe dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou kunnen zijn, wordt door verzoekster niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

2.2.3. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.4. Verzoekster toont voorts niet aan dat of op welke wijze artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, dat het taalgebruik in de procedures voor het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen regelt, door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Aldus wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Verzoekster beweert dat verweerder doelbewust zou hebben gezocht naar een interpretatie om haar verklaringen tegenstrijdig te maken, als enige bedoeling zou hebben gehad om haar verhaal te ondergraven en bewust een stok zocht om de hond te slaan. Zij brengt echter geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin zulke vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Waar verzoekster op algemene wijze stelt dat verweerder rekening had moeten houden met het geheel van de afgelegde verklaringen en het gehele dossier, met ander bewijsmateriaal en met algemeen bekende feiten en in zoverre zij verweerder verwijt dat niet wordt gemotiveerd waarom geen aandacht wordt geschonken aan veel van haar verklaringen, dient te worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofdte van verweerder geenszins de verplichting behelst om alle elementen die in het voordeel, dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling spelen, in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoekster beperkt zich bovendien tot het uiten van voormelde, algemene beweringen, zonder aan de hand van concrete argumenten of elementen aan te tonen dat of welke elementen of gegevens van haar relaas en dossier niet of onvoldoende in rekening zouden zijn gebracht. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat, waar of hoe dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent, in tegenstelling met wat verzoekster doet gelden, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, waarop zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn geschraagd, zijn in duidelijke bewoordingen in de bestreden beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.9. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemte des te meer daar zij hierover vage en manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zij bleek niet in staat aan te geven met welke vliegtuigmaatschappij(en) zij reisde. Evenmin kon zij preciseren of zij al dan niet een rechtstreekse vlucht naar België nam. Verder beweerde verzoekster bij de DVZ (i) dat zij zou hebben gereisd met een groen, Guinees paspoort; (ii) dat zij reisde onder de identiteit van de zus van de smokkelaar; (iii) dat het plan was dat zij naar het Verenigd Koninkrijk zou reizen. Bij het CGVS beweerde zij echter (i) dat zij reisde met een kastanjebruin of rood paspoort; (ii) dat zij niet wist onder welke identiteit zij reisde omdat zij het paspoort niet opende; (iii) dat de smokkelaar slechts zei dat zij naar Europa zouden reizen doch dat zij niet wist naar welk land zij zou reizen.

(administratief dossier, stuk 14, p.18-19, 21; stuk 17, verklaring, nr.35-36). De voormelde vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van haar voorgehouden asielrelaas en problemen. Zo staat zij noch haar huwelijk, noch het gegeven dat haar man zou zijn overleden, en dit ondanks dat zij bij het CGVS verklaarde dat zij in haar land beschikte over diens overlijdensakte (administratief dossier, stuk 14, p.28).

Verzoekster legde voorts frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent het ogenblik waarop haar man zou zijn begraven, hetgeen des te meer klemmt aangezien zij diens overlijden en het ogenblik waarop hij werd begraven koppelde aan haar problemen. Aanvankelijk stelde zij duidelijk dat haar schoonfamilie alle documenten namen tijdens de begrafenis. Ter bevestiging gevraagd of het reeds tijdens de begrafenis was, antwoordde zij: *“Ja, het was in juni”*. Wanneer haar de exacte datum werd gevraagd, stelde zij deze niet meer te weten doch bevestigde zij: *“Maar het was in juni”*. Vervolgens stelde verzoekster dat haar man op dezelfde dag werd begraven dan de dag waarop hij overleed. Erop gewezen dat haar man reeds overleed in april, wijzigde zij haar eerdere, nochtans duidelijke verklaringen en stelde zij dat haar man reeds op 27 april 2012 werd begraven (*ibid.*, p.25).

Verzoekster legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af inzake de reactie van haar eigen familie op de erfeniskwestie. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS stelde zij dat haar familie, nadat deze door haar werd ingelicht, zei dat zij de zaak zo moest laten en de bezittingen moest opgeven (*ibid.*, p.26). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde zij dat haar familie, nadat zij deze inlichtte, niet aanvaardde wat haar schoonfamilie trachtte te doen, aangaf dat de beslissing aan verzoekster was en dat zij haar, wat haar beslissing ook was, zou steunen. Haar familie zou zelfs over de kwestie hebben onderhandeld met haar schoonfamilie doch hiermee niet tot een vergelijk zijn gekomen (administratief dossier, stuk 4, p.7-8).

Verzoekster legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af aangaande de bedreigingen die zij naar aanleiding van de erfeniskwestie vanwege haar schoonfamilie zou hebben ontvangen. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS antwoordde zij, gevraagd of zij nadat zij door de witchgun geen contact meer met hen had: *“Ik veranderde mijn nummer toen ik in Lungi was”*. Even verder verklaarde zij dat zij haar telefoon had afgezet in Lungi. Gevraagd hoe zij dan kon weten dat haar schoonfamilie haar zocht of het geld wilde, stelde zij dat zij gezegd had dat zij haar telefoon had veranderd en voegde zij toe dat haar schoonfamilie wel contact nam met haar broer om te vragen waar zij was (administratief dossier, stuk 14, p.27-29). Tijdens het tweede gehoor beweerde verzoekster echter dat zij toen zij in Lungi was nog persoonlijk contact had met haar schoonfamilie, dat zij telefonisch contact met hen had en dat zij haar via deze weg bedreigden (administratief dossier, stuk 4, p.13). Op heden tracht verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen te combineren door te laten uitschijnen dat zij eerst haar gsm afzette, deze later terug opzette, vervolgens telefonisch werd bedreigd en nadien veranderde van telefoon. Haar eerdere verklaringen zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die zij hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent de bezittingen van haar man, waarom het haar schoonfamilie te doen zou zijn geweest en waardoor haar schoonfamilie haar problemen bezorgde. Zij maakte aanvankelijk nergens spontane melding van het gegeven dat haar man over een bankrekening beschikte met veel geld erop. Zij vermeldde deze evenmin wanneer haar expliciet werd gevraagd naar de andere bezittingen en eigendommen van haar man. Tevens stelde zij dat zij nadat zij door de witchgun werd geraakt niets meer wilde van de bezittingen van haar man en daarom de documenten van het huis opstuurde naar haar schoonfamilie. Slechts nadat zij erop werd gewezen dat haar schoonfamilie bijgevolg toch geen reden meer had om haar te doden, beweerde zij plots dat er nog een reden was, met name dat haar schoonfamilie het vele geld wilde dat haar man op zijn rekening had staan (administratief dossier, stuk 14, p.26-27).

Verzoekster legt omtrent de bankrekening van haar man, de enige reden waarom haar schoonfamilie haar nog zou viseren, bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat zij op de hoogte was van het bestaan van de bankrekening en stelde zij duidelijk dat haar man haar de papieren inzake deze bankrekening toonde. Tevens gaf zij aan dat zij toen haar man nog leefde geen rechten had betreffende de rekening doch dat zij nadat en doordat deze was overleden dit recht wel had (*ibid.*, p.28). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS maakte verzoekster aanvankelijk slechts melding van rekeningen op naam van haar kinderen. Zij gaf aan dat zij hier geen rechten op had. Of haar man zelf een bankrekening had, bleek zij tijdens het tweede gehoor

echter niet te weten. Hiernaar gevraagd, verklaarde zij: *"Ik wist het niet, maar als ik daar zou zijn, zou ik naar de centrale bank gaan om het uit te zoeken"*. Nogmaals gevraagd of zij niets weet over een bankrekening van haar man, verklaarde zij: *"Ik kan hier niet veel over zeggen. Hij was niet de enige die zaken deed"*. Opnieuw gevraagd of zij weet of haar man een bankrekening had, stelde zij: *"Hij zal wel een rekening hebben, maar ik weet er niet veel over"* (administratief dossier, stuk 4, p.12-13). Op heden beweert verzoekster dan weer dat zij toen haar man nog leefde niet wist dat deze een bankrekening had doch dat zij hiervan kennisnam in de discussie met haar schoonfamilie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5-6).

De voormelde vaststellingen hebben betrekking op de kern van verzoeksters asielrelaas en volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde vrees jegens haar schoonfamilie, die haar ertoe zou hebben genoopt haar land van herkomst te verlaten.

In zoverre verzoekster nog stelt dat het redelijk en aannemelijk is dat zij vervolging vreest vanwege haar smokkelaar, dient te worden vastgesteld dat zij ook omtrent deze beweerde vrees frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij het CGVS beweerde zij dat zij de smokkelaar vreesde omdat zij buiten haar medeweten wanneer zij sliep, het huis zou zijn ontvlucht (administratief dossier, stuk 4, p.2-4; stuk 14, p.22). Deze vrees kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op haar verklaringen in de vragenlijst. In de vragenlijst haalde zij nergens enige vrees aan ten aanzien van de smokkelaar. Bovendien verklaarde zij dat deze haar, nadat zij weigerde zich te prostitueren, zelf opdroeg het huis te verlaten (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst, p.4). Blijkens haar verklaringen in de vragenlijst had de smokkelaar dus geen reden om haar te zoeken aangezien deze haar zelf opdroeg te vertrekken.

Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij niet over concrete en objectieve aanwijzingen beschikt dat zij daadwerkelijk door de smokkelaar zou worden gezocht of geviserd en dat de bij het CGVS aangehaalde vrees jegens deze persoon uitsluitend berust op boude veronderstellingen die zij niet hard kan maken.

Aldus kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster enige vrees zou dienen te koesteren jegens de smokkelaar die haar hielp het land te verlaten.

In zoverre verzoekster de voormelde vaststellingen tracht toe schrijven aan het foutief neerschrijven van verklaringen tijdens het gehoor, op algemene wijze opmerkt dat het eigen is aan een gehoor dat de geschreven weergave nooit de letterlijke weergave van de gezegden van de asielzoeker bevat en dat een gehoor steeds via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt, dient te worden opgemerkt dat dit betoog het voorgaande niet kan verklaren. Verzoekster toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat of welke van haar verklaringen foutief zouden zijn vertaald, geïnterpreteerd of neergeschreven. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Het staat verzoekster vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat zij heeft verklaard op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen werd gezegd. De ambtenaar van het CGVS heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot het bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag werd opgenomen overeenstemt met wat verzoekster in werkelijkheid heeft verklaard. Verzoekster bewijst *in casu* het tegendeel niet. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekster gedurende beide gehoren zowel bij de aanvang van het gehoor als aan het einde verklaarde de tolk goed te hebben begrepen en geen specifieke opmerkingen formuleerde inzake de vertaling of communicatie betreffende voormelde vaststellingen. Verzoekster werd gedurende beide gehoren bovendien bijgestaan door een advocaat en ook deze maakte geen melding van zulke problemen (administratief dossier, stuk 4, p.1-2, 14; stuk 14, p.1-2, 31). Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen dergelijke problemen niet worden afgeleid. Daarenboven zijn de hoger aangehaalde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat niet kan worden aangenomen dat zij verkeerd zouden zijn vertaald, geïnterpreteerd of neergeschreven.

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 20: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde relaas en vrees, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. De bestreden beslissing stelt voor het overige met recht dat verzoekster zich voor de beoordeling van haar medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure, hetgeen door verzoekster overigens niet wordt aangevochten.

2.2.12. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS